

"מי בכלל אמר שאני בגוש שלכם? איפה חתמתי שאני שלכם?" יו"ר כחול לבן בני גנץ, אומר שהוא אינו מחויב בהכרח לאופוזיציה, וכי הוא לא מוכן להסתפק בממשלה צרה בת 16 מנדטים

פרשות ומטרות

פרשת פלדשטיין מתערבלת, איראן מתרגלת, הכנסת מתלהטת ורק חקירת הפצ'רית דועכת

סרטון דמיוני כחלק ממסרי האזהרה לאיראן. נתניהו וטראמפ בקוקפיט של ה"חמקן"

"אתה יכול לעשות לי קצת סדר בפרשת פלדשטיין?", שאל אותי שלוש קולגה מאחד מכלי התקשורת החרדיים. "מי נגד מי? מה נחשף השבוע שלא היה ידוע קודם? על איזו בגידה מדברים? התבלבלתי לגמרי".

ואכן, רצף האירועים המסחררים הללו גרם השבוע גם למי שחייב לעסוק בתחום לכאב ראש טורדני. קשה היה באמת לעקוב ולהבין מה מתרחש לפני ומאחורי הקלעים. החשיפות והגילויים סתרו זה את זה, ודברים רבים בפרשה נותרו מעורפלים ובלתי ברורים. הראיון שהעניק פלדשטיין, בו ניסה לטהר את עצמו, לא תרם להבהרת התמונה אלא רק סיבך אותה עוד יותר. ננסה לעשות מעט סדר בנושא (לקמן בהרחבה).

כד בבד נרשמו השבוע גם כותרות מלחיצות ומטרידות בעניין האיום המחודש מאיראן כחצי שנה לאחר מבצע "עם כלביא". התמונות מאיראן והדיווחים שהגיעו משם הצביעו על תרגיל טילים רחב היקף של משמרות המהפכה. עשרות אזרחים באיראן דיווחו על שובלי טילים בשמיים כתוצאה מהתרגיל.

בעקבות זאת החלו בישראל בתדרוכים על מתיחות מול איראן, בצירוף נימוקים מדוע יש להיערך לסבב תקיפה נוסף בטהראן. הרמטכ"ל, ראש הממשלה ושר הביטחון התייחסו גם הם השבוע למתיחות, וכל אחד בדרכו הזהיר את האיראנים מפני צעדים פזיזים שיהיו בעוכריהם. הרמטכ"ל אף השתמש בביטוי "הבא להורגך השכם להורגו" וזה אומר הכול.

החשש הוא ממיס-קלוקלציה: מצב שבו כל צד מפרש לא נכון את כוונות הצד השני, מבצע מהלך ראשון וגורר תגובת שרשרת מסוכנת. התדרוכים והפרסומים בישראל על המתיחות מול איראן עלולים להתפרש בטהראן כהכנה למתקפה ולגרור תגובה מוקדמת. מנגד, ייתכן שדווקא ההדלפות על החשש הישראלי מפני התרגיל האיראני, שעלול להפוך למתקפת פתע, נועדו לשדר מסר הרתעתי: מדינת ישראל עוקבת, מודעת ומוכנה.

ההערכה היא שלאיראן יש מוטיבציה לשקם את מעמדה הצבאי והאזורי, שנפגע במבצע "עם כלביא", ואף לפעול נגד מדינת ישראל. לכך מצטרף מצבה הכלכלי הקשה, שעלול לדחוף את המשטר להסיט את תשומת הלב הציבורית באמצעות עימות חיצוני.

הנושא האיראני צפוי לעלות בפגישת נתניהו-טראמפ בפלורידה בשבוע הבא. לקראת הפגישה פרסמה לשכת ראש ממשלת ישראל דיוצא דופן, שבו נראים נתניהו וטראמפ מטיסים את המפציץ ה"חמקן" שתקף באיראן. גם הסרטון הזה הוא חלק מהמסרים הישראליים, עם רמז עבה למשטר האיראני בדבר מה שעלול לקרות בסיבוב השני.

ובינתיים, בזירה הפנימית, המשיכה המערכת הפוליטית לעסוק בוועדת החקירה למחדלי הטבח, לאחר שהכנסת

אשרה בקריאה טרומית את הקמת "ועדת חקירה לאומית". עוד קודם לכן אשרה הממשלה את סגירת התחנה הצבאית גל"צ, ונראה כי שני הנושאים: ועדת החקירה וגל"צ, יגיעו לפתחו של הבג"צ. ורק בנושא אחד אין כל חדש: חקירת פרשת הפצ'רית טרם החלה.

במקביל לכל זה, חזרה כאמור השבוע פרשת פלדשטיין, למרכז הבמה והיא מציפה שאלות קשות: מי ידע, מי הסתיר, ומי מנסה עכשיו לכתוב מחדש את הסיפור עם ניחוח פוליטי כיאה לשנת בחירות. בקטעים הבאים בהרחבה.

גרסאות משתנות

מסלול ידוע מראש: מהנאמנות ללשכה ותמיכת הימין ועד לקשירת נתניהו ואוריך

מה קורה בתוך הלשכה המסונגת ביותר במדינה? נתניהו ויועציו הקרובים טופז לוק ויונתן אוריך

לפני כשנה, מיד לאחר שהתפרצה לראשונה פרשת אלי פלדשטיין, כשעוד נמנענו מלכתוב את שמו מתוך מחשבה שמדובר בעוד פרשייה הזויה שתיעלם, קיבלתי הודעה מחבר ותיק שמכיר היטב את "התכשיט". הוא כתב לי בערך כך: אל תתרשם מהקמפיין של הימין לגונן עליו ומסיפור המסכנות שהוא מספר. האיש הזה יתהפך על נתניהו ועל חבריו ברגע שירגיש שהאינטרס האישי שלו מחייב זאת.

מאז, התסריט התקדם בדיוק לפי התחזית: תחילה פלדשטיין "נשכב על הגדר" עבור לשכת ראש ממשלה נמנע מלכרוך את נתניהו והכוורת בפרשת "מסמך סנוואר" והקמפיין הקטארי. פעילי ימין אהבו את הנאמנות הזו והתייצבו לצדו. הם ערכו הפגנות תמיכה, סרטונים, וגיוס המונים מרשים, במסגרתו נאספו כ-450 אלף שקלים למימון הגנתו המשפטית.

הנקודה שבה הכול השתנה הייתה בחירתו של פלדשטיין בעו"ד עודד סבוראי, המקורב לאנשי המחאה. סבוראי שרוחק עד מאוד מאוהדי נתניהו, התבקש לחלץ את פלדשטיין מהמצב הבעייתי אליו נקלע. הבחירה הזאת לא הייתה "רק משפטית". היא שידרה כיוון, אולי אפילו אסטרטגיה. מכאן הגיעה התפנית: כמו שעון חול שמתרוקן, גרסאות פלדשטיין החלו להתגמש, להסתדר מחדש, להתעדכן. עד השיא השבוע: סדרת ראיונות שבהם הוא קושר את נתניהו ואת אוריך הן לפרשת הדלפת המסמך החסוי ל"בילד" והן לכל פרשיית "קטארגייט".

עיקרי הפרשה ברורים: אלי פלדשטיין, דובר חיצוני של ראש ממשלה שנכשל בסיווג ביטחוני, הועסק כעובד חוץ. שכרו עבר בשרשרת עוקפת דרך גורמים פרטיים הקשורים ללוביסט שפועל עבור קטאר. הוא תדרך עיתונאים בעד קטאר ונגד מצרים, הטמיע מסרים פרו-קטאריים במהדורות החדשות, והעביר מסמך מסווג לעיתון "בילד" לאחר שהצ' נזורה בישראל פסלה את פרסומו כאן.

המסמך פורסם מיד לאחר רצח ששת החטופים. האווירה באותם ימים הייתה קשה, טעונה, רוויית האשמות כלפי נתניהו, כי הוא זה שמעכב עסקת חטופים ואינו עוצר את המלחמה. הטענה כלפיו הייתה שהוא אחראי בעקיפין לאסון. "האווירה הייתה אז קשה ביותר", סיפר פלדשטיין.

"הייתה תחושה שזה מה שישנה את כל המערכה, יפסיק את המלחמה ויביא לביצוע עסקה".

המסמך הראה שהחמאס הוא שמעכב את המשא ומתן והוא זה שאינו מעוניין בהפסקת המלחמה. ההדלפה נועדה למתן את הביקורת נגד נתניהו. תחילה נעשה ניסיון לפרסם את המסמך בישראל, אך הצנזורה פסלה כדי שלא לסכן מקורות ודרכי איסוף. לכן הודלף לחו"ל, כנוהל מוכר במקרים דומים, ומשם צוטט בארץ בשם "הבילד".

פלדשטיין לא המציא את השיטה, ואם זה היה נגמר כאן, ייתכן שהפרשה הייתה נשארת בשוליים ולא תופסת תאוצה. אבל לכל המכלול הזה נוספו גם קשרי קטאר, כספים, תדרוכים, ומערכת יחסים מפותקת עם התקשורת. מכאן הדרך להסתבכות הגדולה הייתה קצרה מאוד.

שאלות שורש

בין מחדלי הסיווג הביטחוני לנרטיב הקטארי: השאלות שנתניהו לא יכול להתחמק מהן

השבוע שחלף, לא ייזכר כשבוע שהאיר פנים לנתניהו וללשכתו. הראיונות של פלדשטיין, ההתכתבויות שנחשפו, השאלות על "מסמך סנוואר" והמסרים בעד קטאר, כל אלה לא מוסיפים כבוד לאופן שבו מתנהלת לשכת ראש ממשלה. אוהדי ינסו להפנות זרקור להצלחותיו המוכחות מול חיזבא-ללה ואיראן, ומנגד גם אם מתנגדי יצעקו "קטארגייט" בכל אולפן, הפרשה הזו מציבה בפני נתניהו שתי שאלות שורש, שאי אפשר לברוח מהן רק באמצעות עוד "ספין נגדי".

השאלה הראשונה היא ניהולית ביטחונית: איך קורה שאדם שנכשל בסיווג ביטחוני ממשיך להסתובב בלשכת ראש ממשלה, בתקופה רגישה מאין כמותה? הרי זה לא משרד יחסי ציבור של חברה פרטית. זו לשכה שמנהלת את העניינים הכי כמוסים והכי ביטחוניים של המדינה.

הטענה (השבוע) של יונתן אוריך, האיש הקרוב ביותר לנתניהו, "אם היינו יודעים שפלדשטיין עבד עבור קטאר היינו משליכים אותו מהחלון", נשמעת יפה לציטוטים, אבל מייצרת שאלה גרועה יותר: אם לא ידעתם, איך לא ידעתם? בפרט כשהתדרוכים והמסרים כבר התרוצצו במערכות התקשורת. השאלה השנייה היא מדינית-תודעתית: האם נתניהו היה מודע לשני דברים, להדלפת "מסמך סנוואר" שפורסם בחו"ל, ולמנגנון הדחיפה של מסרים שמיטיבים עם קטאר בתוך השיח הישראלי.

כאן צריך להזהר: עצם השאלה אינה הוכחה. ברור גם שלנתניהו יש את מלוא הסמכות להדליף את המסמך הזה, אם הוא חושב שזה מועיל לביטחון המדינה. הוא זה שקובע והוא זה שניצב מעל הצנזורה.

בתווך קיים גם פרדוקס שמערער את הנרטיב המוחלט של מתנגדי נתניהו בעניין קטאר: לאורך כל המלחמה, התבטא נתניהו נגד קטאר, ספג על כך ביקורת, ואף הואשם שהוא "מקלקל" יחסים במכוון עם המתווכת ומסכן בכך כל התקדמות בעסקת החטופים. נתניהו כזכור לא נמנע גם מלהורות על החיסול בקטאר, וכינה אותה מדינה המסייעת לטרור. הוא אמנם נמנע מלכנותה מדינת אויב, אך ציין כי היא "מדינה מורכבת".

לפיכך הוא הורס כאמור את הנרטיב של השמאל והאופוזיציה, שמאשימות אותו בקשר הקטארי שנחשף בלשכתו. אם הוא היה באותו קשר, הוא לא היה פועל ומתבטא בכל הזדמנות נגד קטאר.

צריך אפוא להיות הוגנים (לאופוזיציה זה קשה) ולציין את העובדות היבשות: עד כה לא נמצא ולו בדל ראיה שמקשר את נתניהו עצמו לקבלת הכסף או להוראה לקדם אינטרס קטארי. אפילו אוריך, מסתובב חופשי. אפשר לקבוע בוודאות, שאם פלדשטיין היה מוסר בחקירה גרסה סגורה

"מדובר במערכת שאיבדה את הבושה. האחראים למחדל ולטיוח לא יוכלו להסתתר מאחורי גלימות השופטים. האמת עוד תיחשף" שר המשפטים יריב לוין, תוקף בחריפות את בג"צ בעקבות החלטתו למנוע את מינוי השופט קולה לחקירת הפצ"רית

בגידה למכירה

נפתלי בנט מגלה את פרשת קטארגייט ושוכח בדרך את הבגידה שלו בבוחרי

מנהיג "הבגידה הגדולה ביותר במדינה". נפתלי בנט ו"חברים"

אם יש משימה פוליטי שכדאי לו להימנע משימוש במי- לה "בגידה", זה נפתלי בנט. ובכל זאת, השבוע הוא התייצב חדר מטה מול המצלמות, הישיר מבט, כיוון עיניים, עטה על פניו ארשת רצינות תהומית, והקריא הצהרה כתובה בלי שנתן אפשרות לשאלות עיתונאים.

"זו הבגידה החמורה ביותר בתולדות המדינה", הכריז בנט בקול דרמטי. לא מרדכי ואנונו המרגל מהכור האטומי, גם לא המרגל אורי אדיב. פלדשטיין ואוריך הם הבוגדים, עם רמז עבה למי שעומד מעליהם.

לשם שינוי, התקשורת ברובה לא ספספה את האירוניה: מי שהבטיח "פוליטיקה אחרת" בחר בדיוק בשיטת נתניהו, הצהרה חד-כיוונית, בלי ביקורת ובלי שאלות. חלק מהערור צים בחרו שלא לשדר את "ההופעה החגיגית" הזו בשידור חי. אחרים (חדשות 12) שידרו כמובן בהתלהבות.

בנט, מצדו, מודע לביקורת על האופוזיציה, שכבר זמן רב אינה מנצלת את מעידות נתניהו. לפיכך ביקש להוכיח שהוא עט על העניין עם חרב חדה ועם הצהרות דרמטיות על "הבגידה הגדולה".

מנגד, נתניהו והליכוד כאילו חיכו לתגובה הזו של בנט, והגיבו בדיוק רב: "אתה מדבר על בגידה? תתחיל בבגידה שלך". הרמז לבנט ברור: לא כדאי לך להחזיק את המילה הזאת בידיים, היא משאירה טביעות אצבע. בתגובתם, הזכיר ר לו את ממשלת השינוי עם רע"מ, את התמונה עם מנסור עבאס, את דבריו שלו על "האחים המוסלמים תנועת אחות של חמאס", ועל זה שהוא זה שהכניס אותם לתוך ממשלתו. יונתן אוריך, שהוצג על יד בנט כמי שבגד במדינה, העלה את אותה תמונה מפורסמת מהחתימה עם עבאס וציין באירוניה: "הבגידה הכי גדולה בתולדות המדינה". במילים אחרות: מי שמדבר על "בגידה" שיזכור גם את הבגידה שלו בבוחריו.

לעצם העניין הגיב הליכוד כי "שרוליק איינהורן ואלי פל- דשטיין מעולם לא היו חלק מלשכת ראה"מ. בכל החומרים שנחשפו אין ולו בדל של מעורבות לשכת ראש הממשלה או מי מטעמה, להיפך. מתחילת המלחמה לשכת ראש הממשלה וראש הממשלה תקפו את קטאר, וקטאר תקפה אינספור פע- מים את ראה"מ. כמו כן ראה"מ אף ספג ביקורת קשה מצד התקשורת הישראלית ובכירים במערכת הביטחון על תקיפת קטאר בטענה שזה מסכן את עסקת החטופים".

כך או כך נראה כי בשמאל ובתקשורת מנסים להפוך את הפרשה הזו לקמפיין בגידה חדש מול הימין, שיככב במ- ערכת הבחירות, תחת הסיסמא: "ממשלת הבגידה". המסר ברור: אם נתניהו ייבחר שוב, זו לא רק טעות פוליטית, זו החלטה בעייתית מוסרית וביטחונית, עד כדי אי קבלת

הוא ניסה יותר לסייע לחברו לטהר את שמו. מדובר בהחלט ברצון לגיטימי של המרואיין, אולם הדבר הבליט את שני סוגי הדיווחים.

בשעה שגרינצייג הזכיר שפלדשטיין התגאה בשקרנותו, ואף שיקר כשהוא מחובר לפוליגרף, אצל אסנהיים הוא מצטייר כמי שהשקר "מנוגד לערכים שלו". הפער צורם.

ובינתיים הציבור רואה את התמונה הגדולה: מסרים מפוברקים נכנסים, "מקורות ביטחוניים" מתגלים כתרגי- לים, עיתונאים מפרסמים "ראשונים" בלי לשאול מדוע זה נוח למקור. ואז כשהמקור מחליף כיוון, כולם מחליפים את המסר יחד איתו.

גם הכיפה של פלדשטיין הפכה לאנקדוטה: בבית המשפט עם, כדי למצוא חן בעיני הימין והתומכים, ובראיון בתקשורת בלי, שמא למצוא חן בעיני השמאל ומתנגדי נתניהו.

שורה תחתונה: פרשת פלדשטיין חושפת לא רק את הדובר וערבוביו, אלא גם את התקשורת שנכשלת שוב ושוב: פעם כשהיא מתפתה לשקרים שלו, ופעם כשהיא משתמשת בו כמכבסה לקו פוליטי.

פרשה מול פרשה

שתי פרשיות, שני נרטיבים: קטארגייט נחקרת עד דק, פרשת הפצ"רית נעלמת

מהצד השני של המגרש מתרחש משהו לא פחות מע- ניין: אותה מערכת פוליטית ותקשורתית שמקפידה להכתיר את קטארגייט כ"בגידה החמורה בתולדות המדינה", טורחת במקביל לטשטש את פרשת הפצ"רית, פרשת הדלפה ביטחונית חמורה לא פחות, שנחקרה "בוהירות" ונקברה בשקט.

בקטארגייט יש חקירת שב"כ, מעצרים, כתבי אישום בדרך, שעות של חקירות ודליפות יומיומיות. בפרשת הפצ"רית מצליחים שתדלנים של מערכת המשפט ופרקלי- טים בכירים לבלום כמעט כל ניסיון לחקור לעומק. אכיפה ברגנית היא לא עוד סיסמה: היא עובדה שזועקת מן הפער בין שתי הפרשות. כל זאת עוד לפני שהתגלה (שלשום) כי המשנה ליועמ"ש נפגש בחשאי עם הפצ"רית לשעבר בביתה, תוך חשד לשיבוש חקירה חמור.

מעל הכול מרחפת תחושת העומס: מרוב פרשות לא רואים את היער. הציבור, שחוזה במשך שנים "פרשות" שהתבררו כהזויות או מנופחות, מפתח אלרגיה לכל כותרת חדשה. עבור חלק גדול ממנו, גם קטארגייט כבר מתויגת אוטומטית כ"עוד ניסיון להפיל את נתניהו". חוסר האמון הזה, מהווה את שכבת המגן הפוליטית הכי חזקה של נתניהו בקרב הבסיס שלו.

וכך בעוד בשמאל שואלים ומאשימים: "האם נתניהו ידע על הכסף הקטארי, על המסמך ל'בילד', על התדרו- כים?". מימין משיבים בשאלות שלהם: "האם היועמ"שית ידעה על הפצ"רית, על ההדלפות המערכתיות, על הניסיון לטייח?". כל צד מחזיק לעצמו פרשה נוחה: לשמאל יש את קטארגייט, לימין את הפצ"רית. "קטארגייט" היא פרשה חמורה שדורשת בירור. הפצ"רית היא פרשה חמורה שדו- רשת בירור.

שורה תחתונה: פרשת פלדשטיין מעלה שאלות קשות על שיקול הדעת בלשכת ראה"מ. אבל פרשת הפצ"רית מעלה שאלות קשות לא פחות, על שיקול הדעת במערכת המשפט והביטחון.

מי שרוצה לדבר על "בגידה" ועל "פגיעה בביטחון" צריך להביט באותו אופן גם על הפרשה השנייה, שפחות מחמיאה לצד הפוליטי שלו. מי שמנסה להפוך אחת ל"בגידה הגדולה בתולדות המדינה" כדי להסתיר את השנייה, אינו מחפש צדק. הוא מחפש שלטון. בקטע הבא.

שמפלילה את השניים, נתניהו כבר היה יושב בחדר החקירות. שורה תחתונה: מדובר בפרשה חמורה, מביכה ומדאיגה על התנהלות הלשכה ועל קלות הדעת בגיוס אנשי אמון. אבל לפני שמכתירים אותה כ"בגידה החמורה בתולדות המדינה", כפי שעושה נפתלי בנט (ראו לקמן) אולי כדאי להיזכר מי מנהל כאן באמת את מצעד השקרים ומאיזה אינטרס.

מסך ערפל

כך הפכה התקשורת שנעקצה מתדרוכים פרו- קטאריים למפעל הלבנה לאלי פלדשטיין

התקשורת בלעה את התדרוכים ופרסמה את התדרוכים, בלי לעמוד על אמיתותם. המיקרופונים הדוממים

אחד הסיפורים המדאיגים בפרשת פלדשטיין הוא לא רק מה שקרה בלשכת ראה"מ, אלא מה שקרה באולפנים. עיתונאים בכירים, שאכלו במשך חודשים תדרוכים שקריים בעד קטאר ונגד מצרים, ממשיכים בעבודתם כאילו לא אירע דבר, והופכים את האיש שהולך אותם שולל ל"איש האמת" החדש של מדינת ישראל.

במילים אחרות: בכל פרשה גדולה יש שני סיפורים: מה קרה, ומה מספרים לנו שקרה. במקרה של פלדשטיין, הסי- פור השני חמור כמעט כמו הראשון. אם אכן הודבקו מסרים פרו-קטאריים לתקשורת דרך "תדרוכים", אז מי שנכשל כאן הוא לא רק דובר כזה או אחר, אלא גם מערכות שמכונות "כלבי השמירה". התקשורת בעליבותר.

החלק המביך הזה קשור להיגיון הכפול: אם עד אתמול פלדשטיין, תואר בתקשורת כ"מניפולטור", "מערכב", "שקרן סדרתי", וכל כינוי גנאי דומה, הרי שברגע שהוא מתייצב בראיון ומדבר נגד נתניהו ואוריך, אותם אולפנים ממהרים להדהר, לצטט ולדרוש חקירות כאילו קיבלו עכ- שיו "דובר אמת" עם תעודת הכשר.

כשפלדשטיין "מוכר" סיפור נגד מצרים ובעד קטאר הוא שקרן. אולם כשהוא "מוכר" סיפור נגד נתניהו, הוא לפתע אמין. הגדיל לעשות אחד הפרשנים ממנתגדי נתניהו (ברק סרי) שאמר שפלדשטיין הוא שקרן ואין להאמין לו. אך באותו משפט אמר, שהוא מאמין לו שפגש את צחי ברורמן ראש הסגל של נתניהו, בחניון מינוס 4 בקריה, שם שמע ממנו על החקירה המתפתחת בצבא בנושא...

התחקירים וההתכתבויות שנחשפו בידי העיתונאי אבישי גרינצייג, הציגו תמונה ברורה: פלדשטיין ושותפו שרוליק אינהורן ניסחו יחד מסרים פרו-קטאריים, העבירו אותם לעיתונאים, ביקשו "לדייק", שמחו כשזה "פותח מהדורה", וחגגו את העובדה שעיתונאים בישראל מוכנים לפרסם נרטיב שהוכתב למעשה מדווחא. מדובר אגב בכת- בים בכירים בערוצי חדשות מרכזיים, שהולכו שולל.

ואז הגיע הריאיון של אלי פלדשטיין: המראיין עמרי אסנהיים, שהודה כי הוא חברו של פלדשטיין, שאף ניסה לסייע לו להכניס את המסמך הסודי לחדשות "ווינט", ציין בתחילת הריאיון כי פלדשטיין הוא "כישרוני שידוע לער- בב". בראיון עצמו הוא עשה לו הנחות רבות: במקום לנצל את חומרי החקירה כדי להצליב, להטיח ולחשוף סתירות,

"הדיווח על הכוונה להקדים את הבחירות הוא פייק ניוז מוחלט. נעביר את תקציב המדינה ואת חוק הגיוס, הממשלה תמלא את ימיה והבחירות יתקיימו במועדן" לאחר שדווח כי נתניהו, אמר למקורביו שהבחירות יוקדמו בארבעה חודשים, מכחישים בליכוד את הדיווח

הקמת ממשלה חלופית. התוצאה: חלום ממשלת המעבר של איזנקוט יתרוסק עוד לפני שקם. אחמד טיבי דוחף לרשימה ערבית משותפת, שתשיג הרבה מנדטים אך תקטין את כוח המיקוח. מנגד, מנסר עבאס מעדיף שתי רשימות: בל"ד-חד"ש-תע"ל ברשימה אחת, ורע"מ ברשימה עצמאית. בפיצול כזה הרווח האלקטוראלי במנדטים קטן יותר, אבל כוח ההשפעה גדול בהרבה. עבאס משוכנע שזה יאפשר לו להיכנס לכל קואליציה שתקום, כולל קואליציה מרכז-שמאל, במיוחד לאחר שהתמודדה לבד ובידלה את עצמה מהמפלגות הערביות הקיצוניות יותר. בשמאל כבר לוחצים על בנט וליכרמן: "אם אתם רוצים לנצח את נתניהו, תפסיקו לפסול את הערבים". אפשר להניח שלא יצטרכו לדחוק בהם הרבה. לפי אמירותיהם השבוע על "הבגידה בתוך לשכת ראה"מ", המנגנון כבר עובד: בקרוב יסבירו שנדרשו "לעשות הכול" כדי להעביר את "ממשלת הבגידה" מן הארץ. את כל השאר תעשה התקשורת בהכשרת המהלך.

מתקפת פתע: התרגיל הנרחב של הצבא האיראני ובעיקר הפעלת יחידות הטילים של חז"א העלו את רמת הכוננות בכל המערכת הביטחונית. אחרי 7 באוקטובר, אף אחד בישראל לא מתייחס יותר ל"תרגיל" כאל תרגיל בלבד. כולם מבינים שהתרגיל עלול להפוך בן רגע לפעולה מבצעית ומתקפת פתע. אזהרה ברוח זו הועברה לארה"ב בסוף השבוע. המודיעין למד לקרוא גם את מה שכתוב על הטילים ולא רק את מה שכתוב ברשתות החברתיות.

מפגש הרתעה: הפסגה המשולשת בירושלים בה ניצב נתניהו לצד מנהיגי יוון וקפריסין נועדה להעביר מסר מרתיע לנשיא טורקיה רג'פ טאיפ ארדואן. התוצאה לא איחרה לבוא: באנקרה הכריזו שמדינת ישראל היא "אויבת מספר 1". על רקע ההתנהלות הטורקית בשנים האחרונות, המשבר בין המדינות לא רק צפוי, הוא כמעט בלתי נמנע.

פליטת פה: שר הביטחון ישראל כ"ץ התפייט על "רי-בונות מעשית" וגרעיני נח"ל בצפון הרצועה, רק כדי לגלות שהמרחק בין נאום פריימריז נלהב לבין הבהרה מגומגמת באנגלית עובר דרך שיחת נויפה מהבית הלבן. כץ מיהר להסביר את דבריו קודם כל בשפה של טראמפ ואז בשפה של בוחרי הליכוד. ובמילים אחרות: בממשלה הנוכחית, הריבונות היא "מעשית" רק עד שהיא פוגשת את מחלקת המדינה האמריקאית.

"סרדין ירוק": ח"כ אלמוג כהן החליט שוועדת חקירה זה לא מספיק, וחשף מעל במת הכנסת את כינויו של סוכן שבי"כ שהתריע על פלישת הנוח"בה. המידע אמנם קריטי, אבל חשיפת השם המבצעי הותירה את מערכת הביטחון בתדהמה. ובמילים אחרות: מי צריך אויבים בטהרן כשיש לך חברי כנסת שחושבים ש"סודי ביותר" הוא רק המלצה בדרך לסקופ בוער במליאה. סרדין ירוק? השב"כ מרגיש עכשיו בעיקר כמו דג מחוץ למים.

מי ברח: יאיר לפיד נעמד מול כיסאו הריק במליאה של ראש הממשלה ופצח במונולוג קורע לב על "נתניהו שבו-רח מאחריות". אלא שבאותן דקות ממש, ראש הממשלה עמד על רחבת המסדרים בחצרים בטקס סיום קורס טיס, כמתחייב מתפקידו. ובמילים אחרות: קשה להחליט מה היה ריק יותר באותו רגע: הכיסא של נתניהו במליאה, או תחקיר המודיעין של לשכת לפיד ששכחה לבדוק ביומן איפה נמצא ראש הממשלה. שבת שלום.

הממשלה בהווה, כתב לפני כחודש (במעריב) נגד חוק הגיוס וקרא להטיל מאסר על כל מי שלא מתייצב לשירות. "אזרח שלא ממלא את חובתו צריך לשלם מחיר אמיתי", קבע. והנה, השבוע דווקא הוא יוצא נגד שיבוץ חיילי גל"צ לתפקידי לחימה, ומנפק פנינה סרקסטית: "מדובר בדרישה הזויה משום שהחיילים הם כותבים, טכנאים ומפיקים. זו החלטה מנותקת מהמציאות שמדגימה את הפער בין כוונות פוליטיות לבין מציאות ביטחונית". נדמה שלא צריך לה-שלים את הפאזל. הנימוק מדבר בעד עצמו והקוראים עם השכל הישר יכולים לעשות את זה לבד. אוי נסטלבאום.

השחרה והכשרה

**האופן שבו יתמודדו המפלגות הערביות בבחירות,
ישיבוע בהכרח על זהות הממשלה הבאה**

**למרות ההתנגדות הציבורית, התקשורת פועלת להכשיר את
ההישענות על הערבים.** תכנית איזנקוט תופסת תאוצה

פליטת הפה של גדי איזנקוט, בסוגיית ההישענות האפשרית של גוש האופוזיציה על הערבים, במקרה שלא יושג רוב של 61 מנדטים, המשיכה להעסיק גם השבוע את המערכת הפוליטית. לצד פרשת קטארגייט, ואולי דווקא בזכות התחושה במחנה השמאל ובתקשורת ש"הנה, אפשר להפיל את נתניהו", שבה ועלתה שאלת השותפות עם המפלגות הערביות.

"חייבים בכל מחיר להחליף את הממשלה הזו", אומרים ראשי האופוזיציה, שבבוא העת יהיו מוכנים להכשיר את הערבים לשותפות, בתירוף פשוט: רק כך אפשר לשלוח את נתניהו הביתה. התירוף כבר מונח על השולחן.

התקשורת מצדה מתחילה לשמן את הקרקע ולהכשיר את המהלך. הפרשנים מסבירים ש"אין שום סיבה לפסול את חלק מהמפלגות הערביות". אחרים משרטטים תרחיש שבו מוקמת ממשלת מיעוט של 58 ח"כים, כאשר המפלגות הערביות נמנעות בהצבעה. נתניהו מוחלף, ואז לטענתם, אפשר לנהל מו"מ "נקי" עם החרדים או עם הליכוד ללא נתניהו. אם זה לא ילך, אז חוזרים לבחירות, רק שהפעם ראש ממשלת המעבר יהיה אחד מראשי האופוזיציה.

זה בדיוק התרחיש שעליו דיבר איזנקוט, וזה בדיוק מה שהתקשורת מנסה להכשיר ולהלכין. כך נוצרת תמונה כפולה: בעוד אנשי נתניהו פועלים להשחיר את השותפות עם הערבים, פועלת התקשורת במרץ להכשירה. השחרה מכאן והכשרה משם.

אלא שיש גורם נוסף שעשוי לטרוף את הקלפים: צורת ההתמודדות בבחירות של המפלגות הערביות עצמן. אם ישובו לרוץ ברשימה משותפת אחת, כפי שעשו בעבר, שי-עורי ההצבעה במגזר הערבי יזנקו, והרשימה עשויה לקבל 15-16 מנדטים. במקרה כזה, גוש האופוזיציה יסיים את הבחירות עם 50-51 מנדטים בלבד, ואז גם פיצול עתידי של מנסור עבאס, מהרשימה המשותפת, לא יספיק ולא יאפשר

תוצאות הבחירות, שהרי מדובר ב"ממשלת בגידה". שורה תחתונה: בנט בהחלט צודק כשהוא אומר שצריך לחקור את הפרשה עד תום (ואכן היא נחקרת). אבל כשמי שבגד בבחוריו מטיף מוסר על בגידה במדינה, זה נשמע פחות כמו זעקת מצפון, ויותר כמו עוד לבנה במגדל התור-עתי, שהאופוזיציה בונה לקראת הבחירות.

גל"צ, בג"צ וכ"ץ

**גיוס סלקטיבי: כשזה מגיע לבוגרי גל"צ, הופך
השירות הקרבי ל"הזוי ומנותק מהמציאות"**

**האם הבג"צ יאשר את סגירת גל"צ? שר הביטחון כץ נחוש
לסגור**

החלטת הממשלה לסגור את התחנה הצבאית גל"צ, עוררה כצפוי קולות מחאה בשמאל. גם התנגדותה של היועמ"שית לממשלה לא הפתיעה: אין כמעט מהלך אחד שממשלת נתניהו מציעה, שהיועמ"שית אינה ממחרת לה-תייצב מולו. הדוגמאות מוכרות: נגד סגירת גל"צ, נגד ועדת החקירה, נגד מינוי זיני, נגד רפורמת התקשורת של קרעי, נגד מבקר המדינה, נגד פיטורי ראש השב"כ, נגד מינוי נציב שירות המדינה והרשימה עוד ארוכה. דפוס פעולה לא חריג. מי שכן הפתיע היה בג"צ, שנמנע מלהוציא צו מניעה. אבל אל תתרגלו: העתירות נגד הסגירה יידונו החודש, ועל פי תקדימי העבר, ספק אם ההחלטה תטה לטובת הממשלה. "נשיא" ביהמ"ש העליון כבר ידע לדאוג להרכב הנכון, והתוצאה תהיה בהתאם.

כך או כך, לגל"צ יש לובי תקשורתי עוצמתי. רבים מהבולטים בתקשורת הם בוגרי התחנה, שנהנים ממשכורות נדיבות על ניסיונם "הצבאי". חלקם מובילים את המאבק נגד "השתמטות" ו"חוק הגיוס", בלי שיעשו "גילוי נאות" ויחשפו היכן הם עצמם "שירתו".

הטיעון המוכר חוזר: "סגירת גל"צ היא סתימת פיות ופ-גיעה בחופש הביטוי". אותם אנשים שוכחים שכאשר בעבר נדמה היה להם שגל"צ משרתת את הימין, הם עצמם דרשו לסגור אותה. אפשר להניח בוודאות שאילו רוח התחנה הייתה דומה לזו של "חדשות 14", המחאה שלהם הייתה מקבלת כיוון הפוך. מבחינה עניינית, אכן אין עוד הצדקה לתחנה צבאית פוליטית, שרובה מאוישת על ידי אזרחים בעלי סדר יום שמאלי מובהק. החיילים שנקלעים לשם נסחפים באווירה ובשיח, ובהתאם גם התוצרים. התוצאה: עוגן פוליטי במסווה של "תחנת צה"ל".

למרות המלצות עבר של רמטכ"לים וגורמי צבא לסגור את התחנה, הלחץ התקשורתי תמיד הצליח לבלום את המה-לך. הפעם שר הביטחון כ"ץ החליט ללכת עד הסוף והשבוע ההחלטה התקבלה. המשמעות: הפסקת המיונים לגל"צ, אי-שיבוץ חיילים חדשים, ושיבוץ מידי של חיילי התחנה ליחידות אחרות עם עדיפות לתפקידי לחימה ותומכי לחימה. למעשה, אין לנו קשר לכל הדיווח הזה והיינו מדלגים עליו. אולם יש כאן נקודה מעניינת ששווה התייחסות: הפרשן משה נסטלבאום - איש תקשורת בעברו, מתנגדי